

Sirpaleet

Kukka-Maaria Cleve

SIRPALEET

Novelleja

Kukka-Maaria Cleve

© 2019 Kukka-Maaria Cleve

Kannen kuva: Jutta Reijonen

Taitto: Joonas Reijonen

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9789528024910

"Älä kerro minulle, kuinka kuu paistaa, vaan näytä minulle valon kimaltelu rikkinäisessä lasissa."

- Anton Tsehov

TUNTEMATON TÄHTI

Leila selasi vanhaa Apu-lehteä. Syrjäsilmillä hän vilkuili vieressään istuvaa pallomahaista naista, joka luki Eevaa. Lehti lepäsi naisen vatsan päällä kuin pöydällä. Nainen näytti Leilan mielestä olotilaansa nähden luonnottoman rauhalliselta. Hän oli kuin elokuun kypsä ja niittovalmis maa. Sellainen lakeuksien pelto, joka jatkuu kauas horisonttiin. Selvästi niitä naisia, jotka synnyttävät puolivahingossa vessan lattialle. Leila peitti Avulla oman litteän vatsansa. Hän käänteli sivuja levottomasti, otsikot vilisivät mustesekamelskana ohi tajunnan.

"Niemelä", kuului matala ääni käytävän päästä. Nuori lääkäri, silmälasipäinen hujoppi, tuijotti pallomahaista naista vakavana oven suussa. Leila kavahti ympärilleen levinnyttä jähmeää tunnelmaa, samanlaista kuin poliisi-kuulusteluissa.

Hän mietti, miten erilaista kaikki olisikaan, jos terveyskeskusten ja sairaaloiden kaiuttimista soitettaisiin jazzia, jos lääkärit ja hoitajat kulkisivat käytävillä hyräillen ja jammaillen, jos valaistus olisi hämyinen ja kodikas. Erilaiset lehdenlukijat innostuisivat rupattelemaan toisilleen, eikä pian kukaan enää olisi niin yksin ja peloissaan.

Nainen nousi ja sujautti Eevan lehtikoriin. Taivas mikä maha. Kuului ähkäisy. Pian naisella olisi niittämisen aika. Se olisi onnellinen niitto, elämän niitto. Myös niitossa käytetty viikate olisi elämän viikate; ehkä kirurgin veitsi suunnitellussa sektiossa, ehkä imukuppi tai vain kättilön lämpimät kädet, jotka ottaisivat lapsen tottuneesti vastaan. Sakset, joilla katkaistaisiin napanuora.

Nainen keinahteli kohti hujoppia. Jalat notkahtelivat joka askeleella kuin huterat lankut. Hujoppi tervehti naista tuskin havaittavasti. Ovi sulkeutui.

Pian aukeaisi ovi Leilalle. Ajatus siitä sai sydämen hakaamaan ja kädet hikoamaan. Käytävällä kulki kiireisiä hoitajia. Jokainen askel, jokainen kopsahdus, oven avaus ja sulkeminen, kaikki ne räjähtelivät Leilan korviin kuin pommit. Hän huokaisi ja mietti, kuinka moni kaikista maailman käytävillä kopsuttelijoista oli itse istunut odottamassa milloin mitäkin; helpotusta korvatulehduslapselle, reseptiä keuhkoputkentulehdukseen, sisätutkimusta selittämättömien kipujen vuoksi, syöpätuomiota.

"Tarvainen", kuului lempeä naisääni käytävän toisesta päästä. Leila pomppasi ylös ja käveli ääntä kohti. Käveli, vaikka tunsu huojuvansa. Hoitaja, sama kuin viimeksi, hymyili hänelle. Se tuntui etuoikeudelta. Näin pienistä asioista sitä osasi olla kiitollinen.

Tutkimusvuoteen päällä oli valkoinen suojapaperi. Vuode näytti Leilan silmissä avonaiselta arkulta. Leila kellahti sen päälle ja ummisti silmänsä. Hän kuvitteli itsensä kuolleeksi. Mielikuva oli levollinen, arkku oli jo alkanut lahotta. Ympärillä humisi hiljaisuus. Syvällä kostean mullan uumenissa Leila makasi viimeisessä leposijassaan, seuraan madot ja mönkiäiset, nuo pienet harmittomat ystävät, jotka olivat löytäneet hänestä asumuksensa. Se oli rauenneitten toiveitten hylky, mutta täynnä mitä mielenkiintoisimpia tunteita, onkaloita ja paljon imeskeltävää. Leilan ei tarvinnut enää odottaa, pettyä eikä pelätä. Hoitaja hääräili kaapin luona. Leilaa ei häirinnyt se, että tutkimuksen aloitus viivästyi.

Hän ei ollut huolinut Anttia tälle käynnille. Antti oli pyrkinyt hänen mukaansa puoliväkinä, sanonut haluavansa olla tukena. Tuo perustelu kaikessa myötätunnossaan oli tuntunut Leilasta erityisen pahalta. Eihän näihin tilanteisiin tultu toiselle tueksi, vaan molemminpuoliselle huikealle elämysmatkalle, käsi kädessä onnesta itkemään. Mutta he eivät olleet niin kuin muut.

Vauvakuume oli iskenyt Leilaan vasta yli kolmikymppisenä. Anttiin se oli iskenyt paljon aiemmin. Leilaa oli ärsyttänyt. "Miksi sinä haluat monistaa itsesi?" hän oli kysynyt ja todennut, että vanhemmuus on enimmäkseen ihan muuta kuin biologiaa.

Epäonnistuneiden yritysten myötä Antti oli kasvanut noiden sanojen kokoon ja ehdottanut adoptiota. Leila sen sijaan oli vasta tiensä alussa. Kun vauvakuume iski, oli äitiys hänelle yhtäkkiä vain ja ainoastaan biologiaa. Hän tahtoi raskaaksi keinolla millä hyvänsä. Hänen kohtunsa vaati ja huusi. Hän oli yhtä valtavaa haavaa, ammottavaa aukkoa ja puutetta, loputonta nälkää ja janoa.

Oli päätetty, että lapsi saisi tulla, jos on tullakseen. Kiirettä ei olisi. Mutta kun kuukautiset toistuvasti alkoivat itkuineen, alkoi myös ennenkokematon kiire. Se voimistui kuukausi kuukaudelta, kasvoi paniikiksi ja lopulta hysteriaksi: miksei maailman luonnollisin asia onnistu? Leila kuunteli sukulaisten yliolkaisia fraaseja kiukkuaan niellen: "Milloinkas te?" "Eikös jo olisi aika?" "Meillä kyllä tärppäsi heti." "Ehkä tekin vielä joskus, tai voittehan hommata kissanpennun."

Hän oli katsellut haikeana ikätovereidensa rehevää jälkikasvustoa. Jokainen raskausuutinen, johon oli kohteliaisuussyistä pakko reagoida iloisesti, oli upottanut hänet yhä syvemmälle omaan autiuteensa. Kaduilla hän oli huomannut vain suuret pallovatsat ja lastenvaunut, jotka olivat jyrisseet hänen sumeaa mieltään vasten kuin jättipanssarit.

Oli tehty tutkimukset. Syytä ei ollut löydetty. Raskaus ei vain ollut jostain syystä alkanut. "Ei muuta kuin sinnikäs-tä yritystä", oli lääkäri sanonut ja paiskannut Anttia tavallisesti olalle. Ja hehän yrittivät, siitä se ei voinut olla kiinni. He yrittivät edestä ja takaa, aamuin, illoin ja päivin, arkena ja lomilla ja välillä tauotellen, koska sekin kuulemma auttoi.

"Eikös me varoitettu että ei kannata vitkuttaa lasten hankkimista yli hedelmällisimpien vuosien", olivat Leilan ystävät, parikymppisinä kanin lailla lisääntyneet emot, hihkuneet. Leila oli vastannut, että toisilta taas väitöskirja syntyy melko vaivatta siihen nähden, kuinka tradenomi- ja sosionomikokelaat vääntävät lopputöitään yli-ikäisinä, valvomisesta verestävin silmin nuhaiset lapset kintuisaan.

Sehän siinä kaiheresi: tohtorinhattu. Kateus. Leila olisi puolestaan maksanut mitä vain, että olisi saanut hattunsa sijasta kitisevän käärön. Ja maksoikin, koska lopulta päädyttiin kalliisiin hedelmöityshoitoihin.

Joku koputti. Hoitaja meni avaamaan oven. Käytävässä seisojia äkäisen näköinen mummo, joka valitti, että hänet oli käännytetty laboratorihuoneen ovelta pois. "Täällä on vuoronumerot", hoitaja sanoi lempeästi. Mummo ei ymmärtänyt. Hän vaikutti dementoituneelta ja hätäiseltä. Hoitaja katosi hänen perässään käytävään.

Leila mietti, missä mummon lapset olivat. Miksi he eivät olleet neuvomassa mummoa? Hän huomasi ajattelevansa, että kaikki mummot olivat suurperheen äitejä, aivan kuin lapsettomuutta ei olisi entisaikoina ollutkaan. Teinivuosien terveystiedontunneillakin oli paasattu vain vahinkolapsista, rummutettu pettämättömien ehkäisymenetelmien puolesta ja hoettu, että varmat päivät eivät ole lainkaan varmoja.

Kukaan ei ollut sanonut, että lapsen saaminen ei ollut lainkaan varmaa; että tuhansien, miljoonien ja triljoonien siittiöiden syötökset optimaalisimpiinkin aikoihin eivät välttämättä johtaisi muuhun kuin vereen ja kyyneliin.

Rakasteluksi ei heidän aktiaan ollut voinut enää aikoihin kutsua. Se oli panemista, pelkkää panemista, raakaa työtä. Antin työnnöistä oli tullut tuskaisia ja hikisiä, laukeamiset olivat viipyneet ja molempien kasvoilla oli räikynyt kärsimys: loppuisi jo!

Leila oli myöhästellyt tärkeistä aamupalavereista, koska akti oli illalla jäänyt kesken ja se oli pitänyt hoitaa loppuun aamulla. Työkalenteri oli jäänyt ennen pitkää sivuseikaksi. Elämää oli alkanut rytmittää ainoastaan kehon

Terapia-aikakauden ihminen etsii itseään, vaikka vuosituhanen pahin tulva uhkaa tuhota kaiken. Narsisti murentaa uhrejaan salakavalasti, ja jossakin toisaalla korkeasti koulutettu nainen potee pakahduttavaa vauvakuumetta. Lastensuojelu astuu osaksi eroperheen arkea. Syrjässä maaseudulla leski käy läpi suruaan ei-toivottujen vieraiden ympäröimänä. Kutsumustyöhönsä kouluttautunut mies alkaa potea ammatti-identiteettikriisiä. Nuori nainen valmistautuu elämänsä suurimpaan päivään, mutta mitä hänelle lopulta jääkään käteen?

Kukka-Maaria Cleven novellit kuljettavat lukijan keskelle elämän epätäydellisyyttä ja absurdeja tilanteita, joissa eksyneet ihmiset yrittävät koota itseään palasista. Jollakin on aina enemmän valtaa kuin toisella. Missä kulkee se raja, jonka ylitettyään auttaja muuttuukin alistajaksi?

9 789528 024910